

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 9 (2545 – 2549) และนโยบายที่เกี่ยวข้อง ได้กำหนดให้มีการจัดการในรูปของการใช้ทรัพยากรธรรมชาติให้เกิดประโยชน์สูงสุด (Resource conservation and recovery) โดยมุ่งเน้นให้มีระบบการบริหารจัดการขยะในชุมชนแบบครบวงจร ตั้งแต่จุดเริ่มต้นของการเกิดขยะ จนถึงการทำจัดขั้นสุดท้าย และจะให้ความสำคัญต่อการนำขยะที่มีศักยภาพกลับมาใช้ประโยชน์ให้มากที่สุด และลดปริมาณขยะที่จะต้องนำไปกำจัดให้เหลือน้อยที่สุด โดยระบบการบริหารจัดการที่กล่าวถึงข้างต้นจะมุ่งเน้นการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน ทั้งจากหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง ในส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น จากภาคเอกชนและประชาชน (กิติกร จามรดุสิต, 2549)

จากการขยายตัวของเศรษฐกิจของประเทศไทย ส่งผลให้เกิดการลงทุนทั้งจากภายในและภายนอกประเทศเพิ่มมากขึ้นในส่วนของภาคอุตสาหกรรม ดังจะสังเกตได้จากข้อมูลสถิติจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมที่ประกอบกิจการใหม่ และปริมาณเงินลงทุนของโรงงานอุตสาหกรรมที่ได้รับอนุญาตประกอบกิจการใหม่ภายในประเทศที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นมาตลอดในระยะเวลา 5-6 ปีที่ผ่านมา คงไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ว่าผลจากการพัฒนาทางเทคโนโลยี การเติบโตของเศรษฐกิจในภาคอุตสาหกรรม และการเพิ่มจำนวนมากของโรงงานอุตสาหกรรมภายในประเทศดังกล่าว ปัจจุบันได้ส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศวิทยา และสิ่งแวดล้อมโดยรอบพื้นที่ใกล้เคียงที่มีโรงงานอุตสาหกรรม และนิคมอุตสาหกรรมตั้งอยู่ ทั้งมลภาวะที่เกิดขึ้นจากตัววัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต มลภาวะที่เกิดจากกระบวนการผลิต การขนส่ง รวมถึงการปล่อยของเสีย และการทิ้งของเหลือจากกระบวนการผลิตภายในโรงงานอุตสาหกรรม ลงสู่ระบบนิเวศวิทยามลภาวะสิ่งแวดล้อมแล้วแต่เป็นสาเหตุหลักของอุตสาหกรรมที่สร้างปัญหาให้กับสิ่งแวดล้อมทั้งสิ้น

แนวทางการแก้ไขปัญหาผลกระทบที่เกิดจากอุตสาหกรรมที่ผ่านมามีมุ่งประเด็นไปที่การแก้ไขปัญหาที่ปลายเหตุ อันได้แก่การติดตามเฝ้าระวังผลกระทบที่มีต่อสิ่งแวดล้อมบริเวณใกล้เคียงรวมถึงการนำเอาเทคโนโลยีการบำบัดใหม่ ๆ มาใช้กับของเสียที่เกิดจากภาคอุตสาหกรรมก่อนปล่อยสู่ระบบนิเวศวิทยาและสิ่งแวดล้อม ซึ่งแนวทางการแก้ปัญหาดังกล่าวมักนำไปสู่การ

เพิ่มขึ้นในแง่ของต้นทุนการผลิต และราคาของผลิตภัณฑ์ รวมถึงไม่นำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนของภาคอุตสาหกรรมภายในประเทศ (กิติกร จามรดุสิต, 2549)

เมื่อมีการพัฒนา มีการใช้ทรัพยากร มีการปลดปล่อยของเสีย เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม ถ้ามุ่งพัฒนาอย่างไม่มีขอบเขต ทำยสุดคนรุ่นลูกรุ่นหลานคงไม่เหลือทรัพยากรให้ใช้ ทั้ง ๆ ที่คนทุกคนทุกรุ่นมีสิทธิที่จะใช้เท่าเทียมกัน

ทำอย่างไรจึงจะสามารถพัฒนาได้อย่างมีสติใช้ทรัพยากรอย่างประหยัดคุ้มค่า ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด มีการจัดการของเสียอย่างถูกต้องเหมาะสมและนำกลับมาหมุนเวียนใช้ใหม่ สร้างการสมดุลของการพัฒนาให้มีความเจริญก้าวหน้า สนองต่อความต้องการของมนุษย์ได้ทั้งทางด้านเศรษฐกิจพร้อมกับดูแลรักษาห่วงใยสิ่งแวดล้อม คุณภาพชีวิตและสังคมเพื่อให้การพัฒนานั้นยั่งยืนยาวนาน และที่กล่าวมาคือที่มาของการมุ่งมั่นพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างยั่งยืนบนหลักการนิคมอุตสาหกรรมเชิงเศรษฐกิจนิเวศ แนวคิดของนักวิทยาศาสตร์มองลึกเข้าไปในระบบนิเวศวิทยา และสิ่งมีชีวิตซึ่งอยู่กันแบบพึ่งพาอาศัยเกื้อกูลกัน และขับเคลื่อนกันอย่างยั่งยืนสมดุลมาได้ตราบเท่าทุกวันนี้ระบบอุตสาหกรรมยั่งยืนได้ก็ด้วยหลักการเดียวกัน คือต่างพึ่งพาอาศัยกันแทนที่จะคำนึงถึงความสำเร็จเฉพาะของโรงงานตนก็หันมาจับมือกันเป็นเครือข่าย มุ่งสู่ความสำเร็จของทั้งกลุ่มอุตสาหกรรมในทุกด้าน สร้างความสมดุลทางเศรษฐศาสตร์หรือ Economics กับนิเวศวิทยา หรือ Ecology ให้ประชาชนมั่นใจในการพัฒนาอุตสาหกรรมว่าสามารถสร้างความเจริญ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ คุณภาพชีวิต สิ่งแวดล้อมและสังคม แทนที่จะเห็นการพัฒนาเป็นสิ่งน่ากลัวที่ต้องต่อต้านขัดขวาง จนกลายเป็นอุปสรรคของการพัฒนาประเทศ (การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย, 2547)

การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (กนอ.) มีวิสัยทัศน์ในการพัฒนาและเป้าหมายของการพัฒนา เพื่อ “ประยุกต์หลักการของการพัฒนานิคมอุตสาหกรรมเชิงเศรษฐกิจนิเวศ (Eco-Industrial Estate) ให้เป็นกลยุทธ์หลักสำหรับการพัฒนานิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยในอนาคต” และมีวัตถุประสงค์เพื่อยกระดับความสำเร็จทางธุรกิจ เสริมสร้างคุณภาพชีวิตและสังคม โดยรอบและลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ของนิคมอุตสาหกรรม โดยพัฒนาตามหลักการ EIN (Eco-Industrial Networks) สู่เป้าหมายสูงสุด ของการพัฒนาเป็นเครือข่ายอุตสาหกรรมที่ยั่งยืนของประเทศ และได้เลือกพื้นที่ศึกษาเป็นนิคมอุตสาหกรรมนำร่อง 5 แห่ง คือ นิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุด นิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ นิคมอุตสาหกรรมบางปู นิคมอุตสาหกรรมอีสเทิร์นซีบอร์ดและนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร

นิคมอุตสาหกรรมเชิงเศรษฐกิจนิเวศ (Eco-Industrial Estate, EIE) หมายถึง นิคมอุตสาหกรรมที่ประกอบไปด้วยโรงงานอุตสาหกรรมทั้งหลาย โดยโรงงานในนิคมอุตสาหกรรม

มุ่งเน้นสู่การยกระดับคุณภาพสิ่งแวดล้อม ผลสำเร็จทางธุรกิจ และความสัมพันธ์อันดีกับชุมชน โดยรอบ ด้วยความร่วมมือซึ่งกันและกันในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และยกระดับคุณภาพชีวิตชุมชน มุ่งสู่ประโยชน์โดยรวมของทั้งกลุ่มมากกว่าประโยชน์ของโรงงานของตนเองเท่านั้น จึงเป็นแนวความคิดใหม่สำหรับประเทศไทย การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เป็นหน่วยงานแรกของประเทศที่นำแนวคิดนี้มาปรับใช้ โดยได้รับความร่วมมือจากสำนักงานความร่วมมือทางวิชาการของเยอรมัน (GTZ) ดำเนินโครงการพัฒนานิคมอุตสาหกรรมเชิงเศรษฐกิจและเครือข่าย ซึ่งระยะแรกของโครงการอยู่ระหว่าง พ.ศ. 2545 - 2547 โดยมีภารกิจมาตั้งแต่ พ.ศ.2543 เป็นต้นมา

นิคมอุตสาหกรรมเป็นพื้นที่อุตสาหกรรมที่ดำเนินการโดยการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เป็นรัฐวิสาหกิจ สังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม จัดตั้งขึ้นตามประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 339 ลงวันที่ 13 ธันวาคม 2515 มีหน้าที่รับผิดชอบในการพัฒนาและจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม โดยจัดพื้นที่สำหรับโรงงานอุตสาหกรรมให้เข้าไปอยู่ร่วมกันอย่างมีระบบ ระเบียบ และเป็นกลไกของรัฐบาลในการกระจายการพัฒนาอุตสาหกรรมออกสู่ภูมิภาคทั่วประเทศ ในพื้นที่อุตสาหกรรมจะมีสิ่งอำนวยความสะดวก สาธารณูปโภค และสาธารณูปการอย่างครบครัน เช่น ถนน ไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์ ท่อระบายน้ำ โรงกำจัดน้ำเสียส่วนกลาง ระบบ ป้องกันน้ำท่วม และบริการอื่น ๆ ที่จำเป็น เช่น ธนาคาร ไปรษณีย์ ศูนย์การค้า ที่พักอาศัย สำหรับคนงาน สถานีบริการน้ำมัน ให้แก่ผู้ประกอบการ เพื่อผลักดันให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลาง และฐานการผลิตของภูมิภาค ปัจจุบันการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ได้ปรับบทบาทเป็นผู้นำด้านบริการเน้นการบริการและดูแลลูกค้าให้ทั่วถึง เป็นเสมือนพันธมิตรทางธุรกิจที่พร้อมให้คำปรึกษาในด้านต่าง ๆ แก่ผู้ประกอบการ เพื่อสร้างความมั่นใจและให้เกิดความร่วมมือสำหรับการแข่งขัน

นิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน จัดตั้งขึ้นเมื่อ พ.ศ.2526 เพื่อสนองนโยบายของรัฐบาลตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ.2520-2524) และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ.2525-2529) ที่กำหนดให้กระจายการพัฒนาอุตสาหกรรมไปสู่ภูมิภาคต่าง ๆ และเพื่อพัฒนาเมืองหลักเมืองรองในภูมิภาคต่าง ๆ ในพื้นที่ภาคเหนือ จังหวัดลำพูน ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีความเหมาะสมและความพร้อมด้านสาธารณูปโภค แรงงาน วัตถุดิบการเกษตร ระบบสื่อสาร และการคมนาคม สำหรับการจัดตั้งของนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ เริ่มดำเนินการก่อสร้างและพัฒนาพื้นที่เมื่อเดือนเมษายน พ.ศ. 2526 แล้วเสร็จเมื่อเดือนมีนาคม พ.ศ. 2528 ใช้งบประมาณการลงทุนก่อสร้าง รวม 358 ล้านบาท (สำนักงานนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ, 2548 : 4)

การดำเนินงานของนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน ภายใต้นโยบายที่มุ่งมั่นในการป้องกันรักษาและปรับปรุงภาวะแวดล้อม ส่งเสริมการใช้ทรัพยากรอย่างประหยัดและมีประโยชน์สูงสุดและการสร้างจิตสำนึกในการพิทักษ์รักษาสิ่งแวดล้อมแก่บุคลากรผู้ประกอบการ สาธารณชน ตลอดจนการบริการและกิจกรรมที่สอดคล้องกับข้อกำหนดของทางราชการที่ไม่ขัดต่อกฎหมาย สถานภาพของนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือปัจจุบันมีโรงงานที่เปิดทำการแล้ว จำนวน 65 โรงงาน มีผู้ใช้แรงงานประมาณ 47,525 คน มูลค่าการลงทุนประมาณ 56,442 ล้านบาท และมีมูลค่าการส่งออกประมาณ 66,649 ล้านบาท บนพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน ประมาณ 1,788 ไร่ ที่แบ่งการใช้ที่ดินเป็นเขตอุตสาหกรรมทั่วไป 351 ไร่ เขตอุตสาหกรรมการส่งออก 802 ไร่ เขตพาณิชยกรรม 78 ไร่ เขตที่พักอาศัย 28 ไร่ พื้นที่สาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวก 529 ไร่ นิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน เป็นนิคมอุตสาหกรรมหนึ่งในนิคมอุตสาหกรรมนำร่อง 5 แห่ง ดำเนินการจัดตั้งศูนย์แลกเปลี่ยนของเสียเพื่อการรีไซเคิล ซึ่งเป็นการดำเนินการพัฒนาตามหลักการ EIN (Eco-Industrial Networks) เป้าหมายสูงสุดของการพัฒนาเป็นเครือข่ายอุตสาหกรรมที่ยั่งยืน โดยจัดทำโครงการนิคมอุตสาหกรรมเชิงเศรษฐกิจนิเวศ นิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ และได้จัดตั้งศูนย์นิคมอุตสาหกรรมเชิงเศรษฐกิจนิเวศ นิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ (NRIE Eco- Industrial Estate Center : NRIE Eco- Center) ขึ้นตามวิสัยทัศน์ของการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (กนอ.)

ในการพัฒนานิคมอุตสาหกรรม โดยศูนย์นิคมอุตสาหกรรมเชิงเศรษฐกิจนิเวศ นิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ (NRIE Eco- Industrial Estate Center : NRIE Eco - Center) จะเป็นศูนย์การแลกเปลี่ยนของเสียเพื่อการรีไซเคิล เป็นศูนย์สืบค้นข้อมูลรวบรวม เผยแพร่ข้อมูลต่าง ๆ ทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับนิคมอุตสาหกรรมเชิงเศรษฐกิจนิเวศ เป็นศูนย์ประชุมเพื่อการเสริมสร้างกิจกรรมความร่วมมือต่าง ๆ ระหว่างโรงงานทั้งในนิคมอุตสาหกรรมเดียวกัน และระหว่างนิคมอุตสาหกรรม ชุมชน สถาบันการศึกษา เอกชน และผู้เกี่ยวข้องโดยทั่วไป รวมทั้งเป็นศูนย์แสดงของเสียหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วจากขบวนการผลิตภายใต้ระบบการจัดการของเสีย วัสดุที่ไม่ใช้แล้วจากขบวนการผลิตแบบครบวงจร เพื่อเกิดการแลกเปลี่ยน การนำกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ เสริมสร้างอาชีพแก่ชุมชน ซึ่งแม้จะเสร็จสิ้นโครงการนำร่องไปแล้วเมื่อปี พ.ศ.2547 แล้วก็ตามศูนย์นิคมอุตสาหกรรมเชิงเศรษฐกิจนิเวศ นิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ ก็ยังดำเนินงานภายใต้ระบบการจัดการของเสียวัสดุที่ไม่ใช้แล้วจากขบวนการผลิตแบบครบวงจรอย่างต่อเนื่องเพื่อบูรณาการอย่างยั่งยืนตลอดไป (สำนักงานนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ , 2548 : 3)

จากความสำคัญและเหตุผลดังกล่าว ผู้ศึกษาซึ่งมีหน้าที่และมีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำเนินการตามโครงการนิคมอุตสาหกรรมเชิงเศรษฐกิจนิเวศ นิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัด

ลำพูน จึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงผลการดำเนินงานเพื่อทราบถึงผลการดำเนินงาน ปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะในการดำเนินโครงการ เพื่อนำไปใช้เป็นข้อมูลสำหรับกำหนดแนวทาง ในการปรับปรุงแก้ไขอย่างต่อเนื่องเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของโครงการมากยิ่งขึ้นต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อสำรวจผลการดำเนินงานตามโครงการนิคมอุตสาหกรรมเชิงเศรษฐกิจพิเศษของนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน
2. เพื่อสำรวจถึงระดับความรู้ความเข้าใจของผู้ปฏิบัติงานในสถานประกอบการเกี่ยวกับโครงการนิคมอุตสาหกรรมเชิงเศรษฐกิจพิเศษ
3. เพื่อวิเคราะห์หาปัญหา และอุปสรรคจากการดำเนินงานตามโครงการนิคมอุตสาหกรรมเชิงเศรษฐกิจพิเศษ นิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน
4. เพื่อเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขอย่างต่อเนื่องเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของโครงการนิคมอุตสาหกรรมเชิงเศรษฐกิจพิเศษ ของนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน ต่อไป

1.3 สมมติฐานการศึกษา

1. การดำเนินงานตามโครงการนิคมอุตสาหกรรมเชิงเศรษฐกิจพิเศษ นิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน บรรลุตามเป้าหมายในระดับปานกลาง
2. การดำเนินโครงการนิคมอุตสาหกรรมเชิงเศรษฐกิจพิเศษ นิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน มีปัญหาและอุปสรรค ในระดับปานกลาง โดยเฉพาะในด้านภาวะภาษีอากร ภาษีศุลกากร ภาษีมูลค่าเพิ่ม และภาษีสรรพสามิต ที่เกิดขึ้นในกรณีผู้ประกอบการในเขตอุตสาหกรรมส่งออก ต้องการนำวัสดุเหลือใช้หรือใช้ไม่ได้ ออกนอกเขตอุตสาหกรรมส่งออก และด้านขั้นตอนนำไปปรึกษาให้แก่กลุ่มแม่บ้านและชุมชน

1.4 ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

1. เพื่อทราบถึงผลการดำเนินงานตามโครงการ และทราบถึงปัญหา อุปสรรครวมถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลกระทบต่อ การดำเนินโครงการนิคมอุตสาหกรรมเชิงเศรษฐกิจพิเศษ นิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขโครงการพัฒนาต่าง ๆ ที่จะมีขึ้นในอนาคต

2. เพื่อนำข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลการดำเนินโครงการ นำมาใช้เป็นแนวทางในการวางแผนการปรับปรุง พัฒนาวิธีการดำเนินงาน โครงการนิคมอุตสาหกรรมเชิงเศรษฐนิเวศ นิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.5 ขอบเขตการศึกษา

ขอบเขตของพื้นที่

ในการศึกษานี้จะทำการศึกษาโรงงานผู้เกี่ยวข้องกับการดำเนินโครงการนิคมอุตสาหกรรมเชิงเศรษฐนิเวศ นิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน ภายในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน จำนวน 65 โรงงาน

ขอบเขตด้านระยะเวลา

ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล ตั้งแต่เดือน มกราคม 2548 ถึงเดือน ธันวาคม 2549 เป็นระยะเวลา 2 ปี

ขอบเขตด้านการปฏิบัติ

เป็นการศึกษาผลจากพนักงานระดับหัวหน้างาน และพนักงานระดับปฏิบัติงานภายในโรงงานอุตสาหกรรมในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินโครงการนิคมอุตสาหกรรมเชิงเศรษฐนิเวศ นิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน

1.6 นิยามศัพท์ทั่วไป

โครงการ หมายถึง กิจกรรมหรืองานที่เกี่ยวกับการใช้ทรัพยากร เพื่อหวังผลประโยชน์ตอบแทน โครงการต้องเป็นหน่วยอิสระหน่วยหนึ่งที่สามารถทำการวิเคราะห์ วางแผน และนำไปปฏิบัติพร้อมทั้งมีจุดเริ่มต้นและสิ้นสุด

การบริหารโครงการ หมายถึง กระบวนการในการดำเนินกิจกรรมที่มีลักษณะพิเศษไม่ซ้ำแบบกัน ด้วยวิธีการใหม่ ๆ ที่แตกต่างจากการบริหารงานประจำหรืองานบริหารทั่วไป เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ภายในกรอบด้านงบประมาณและเวลา วัตถุประสงค์ที่กำหนดอาจจะเป็นผลได้ที่เป็นการเปลี่ยนแปลงสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีลักษณะเชิงปริมาณ หรือเชิงคุณภาพ หรือทั้งสองอย่างร่วมกัน

อุตสาหกรรมเชิงเศรษฐนิเวศ หมายถึง การบูรณาการ การเชื่อมโยงเป็นเครือข่าย การพึ่งพาอาศัย การเกื้อกูลกัน การใช้นวัตกรรมและการเปลี่ยนแปลงของเสียเป็นทรัพยากร

นิคมอุตสาหกรรมเชิงเศรษฐนิเวศ หมายถึง นิคมอุตสาหกรรมที่ประกอบไปด้วยโรงงานอุตสาหกรรมทั้งหลายโดยโรงงานในนิคมอุตสาหกรรม มุ่งเน้นสู่การยกระดับคุณภาพ

สิ่งแวดล้อมผลสำเร็จทางธุรกิจและความสัมพันธ์อันดีกับชุมชนโดยรอบ ด้วยความร่วมมือซึ่งกันและกัน ในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และยกระดับคุณภาพชีวิตชุมชน มุ่งสู่ประโยชน์โดยรวมของทั้งกลุ่มมากกว่าประโยชน์ของโรงงานของตนเองเท่านั้น

วัสดุเหลือใช้หรือใช้ไม่ได้ หมายถึง วัสดุหรือวัตถุดิบที่เหลือใช้ หรือใช้ไม่ได้จากขบวนการผลิต

คุณภาพสิ่งแวดล้อม หมายถึง คุณภาพของธรรมชาติ อันได้แก่ สัตว์ พืช และทรัพยากรธรรมชาติต่าง ๆ และสิ่งที่มีมนุษย์ได้ทำขึ้น ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ต่อการดำรงชีพของประชาชนและความสมบูรณ์สืบไปของมนุษยชาติ

กนอ. หมายถึง การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

สนน. หมายถึง สำนักงานนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน

พนักงาน หมายถึง บุคลากรที่ปฏิบัติงานในสังกัดสำนักงานนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน

คณะทำงาน หมายถึง พนักงานที่ได้รับการมอบหมายให้เป็นผู้มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการดำเนินโครงการนิคมอุตสาหกรรมเชิงเศรษฐกิจนิเวศ นิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน

ผลการดำเนินโครงการ หมายถึง ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานตามโครงการบรรลุมูลค่าประสงค์ที่ตั้งไว้ เช่น ผู้ประกอบการมีส่วนร่วม สามารถลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

ผู้ประกอบการ หมายถึง ผู้ดำเนินกิจการโรงงานอุตสาหกรรมในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน

โรงงานอุตสาหกรรม หมายถึง โรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน

ชุมชน หมายถึง ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่ บริเวณใกล้เคียงกับนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ

สถานศึกษา หมายถึง สถานที่ศึกษาที่อยู่ในพื้นที่บริเวณใกล้เคียงกับนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ